

Тия раскрытия привождатъ въ трепетъ Огнянова. Той сега още по-силно съзна необходимостта да се ускори възстанието и въ другитѣ български градове.

Тръбваше да се прѣвари Тосунъ-бей.

Той се захпти на истокъ.

Той минъ безсѣдно турекото село Текия. При западния му входъ стоеше стража, знакъ че отъ къмъ истокъ нѣма опасностъ... Той и тукъ заблѣжи силно движенье. И тукъ се очакваше появението на Тосунъ-бея, за да се присъединитъ къмъ неговата орда.

— Въ Бѣла-Черкова, въ Бѣла-Черкова! По-скоро!... Тръба Тосунъ-бей по-напрѣдъ да се удари въ желязнитѣ гърди на моята Бѣла-Черкова... А това ще стане, охъ, то ще стане, щомъ азъ пристигнах... Съ единия Редакторъ само щж обявихъ възстание и слѣдъ половина часъ петстотинъ души щж имамъ подъ знамето. Тя ще пламне, или отъ възстание, или пъкъ отъ пожаръ... Напрѣдъ! напрѣдъ! Боже дай ми крила...

И Огняновъ хвърчеше къмъ Бѣла-Черкова. Той чувствуваше, че още два-три часа ходъ — и ще зърне отъ далеко бѣлитѣ комини на града и пирамидовидния фронтъ на черквата. И сърдцето му тупаше отъ безумна радостъ...

Не далечъ отъ селото, което останъ задъ него, пѣтьтъ му се спусна въ единъ сѣнчастъ долъ, който прѣсичаше равнината. Кога се намѣри въ дола, той зачу мѣтни звукове отъ тѣпани и зурни. Вѣроятно, свадба ставаше въ нѣкое турско село, и твърдѣ безвремenna, по всека очевидностъ. Но скоро всичко утихна и той забрави това. Като възлизаше по сръщния брѣгъ на дола, тѣпанитѣ и зурнитѣ пакъ екнаха, твърдѣ наблизо прѣдъ него. Той очуденъ искокна на върха и тогава му се прѣдстави прѣдъ очитѣ зрѣлище, което го вкамени.

Равнината прѣдъ него бѣше почериѣла отъ турци, които идѣха съ тая варварска музика. Нѣколко чървени